

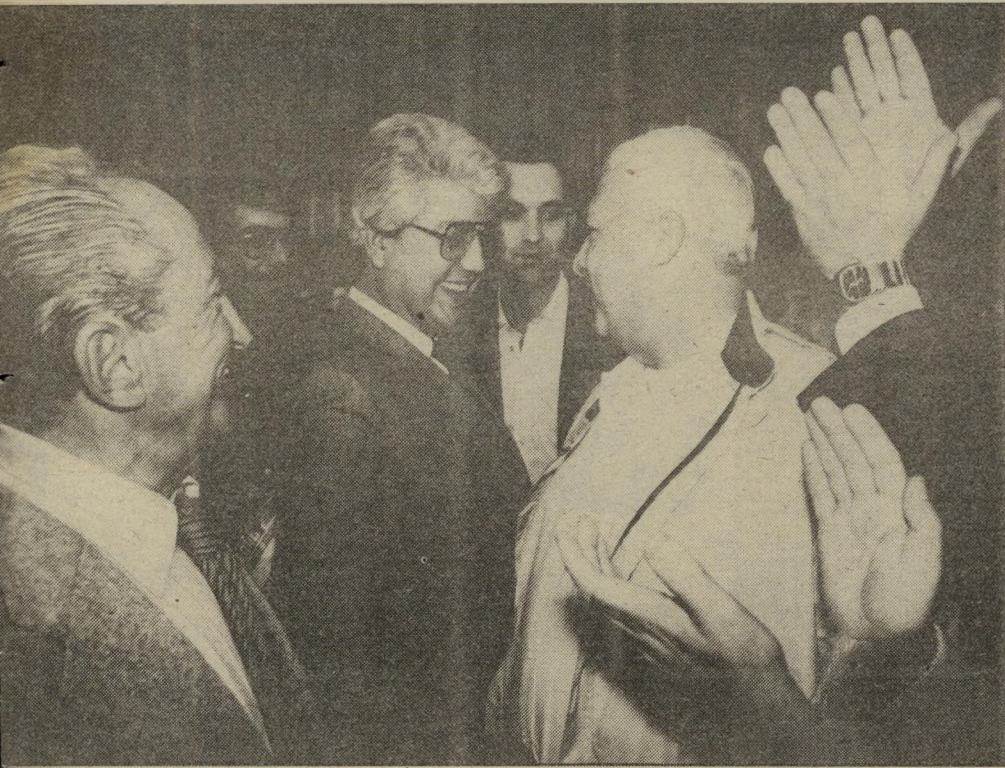
מעיתונאים שידברו איתו אחרי ישיבת המרכז: עכשיו אני עושה לובינג לעצמי."

שרהביטחון משה (מישה) ארנס עזב אף הוא את המקום אחרי שהצביע. אחריכך עקב מקרוב אחרי המשאומתן ליד אוטובוס אגד שנחסף. חברו שרהאוצר, יגאל כהןאורגד, התפלמס בקולירם עם מתי דרובלס מהסוכנות על תקציב להתנהלויות וראג לעצמו ולעיתו יותר מאשר לשמיר. וכך גם פעילים רבים בשטח, שהתחילו בעבודה לקראת הבחירות הפנימיות. יותר ממאה מחברי המרכז רוצים לרוץ לכנסת. ישיבת המרכז ביום

ואכן, גם האופטימיים במחנהו של שרון דיברו על עד 20 אחוז תמיכה במיקרה האופטימלי.

אולי מסיבה זו, כאשר נכנס שרון למרכז הקונגרסים, קצת אחרי השעה 4 אחריהצהריים, הוא היה מתוח ולא חיך. הוא הסתובב כסומא בין העיתונאים, הצלמים והברימרכו. הוא נכנס ויצא מהאולם, מלווה בנאמנות עלידי לילי, ופניו לא העירו על חרות התמודדות גדולה. רק בהמשך הערב, כמהלך הספירה, כאשר מקלפיות שונות דווח, שהמעט פות שקופות ושנראים הרבה פתקים של שרון, יכול היה כך לומר בסיפוק:

מאסיווית ביותר, כשלצידו פעילים עוד כמה חיילים שתורים אלמוניים לגמרי. הוא פעל משלושה מטות. האחר — הקומה ה-12 בבית ז'בוטינסקי, השני משררו של דודאי בכניין הכורסה הקטנה על גבול תליאביב רמתגן, והשלישי במשרד של אלי זילבר ואבי אייל בבית התעשיינים שבין תליאביב ויפו. ערב ההתמודדות הוא השתמש בחדרו של לנדאו במשרדי השקם ביפו, כדי לקיים שיחות טלפון אישיות שאותן לא רצה שישמע איש. שרון ואנשיו דיברו עם יותר מ-400 חברי מרכז. היו להם על הנייר 120

האולם (למעלה). כששב כעבור שעות ונדעו לו ה תוצאות. סר החיך מפניו. כשישב על בימת הנשיאות הוא היה רציני. כמו יורם ארידור ואיתן ליבני.

לפני ואחרי סגן ראשההממשלה. דויד לוי. מנפח את כרסו מול שרון. בזמן ההצבעה. לוי הצטלם לצידו. הצביע ועזב את

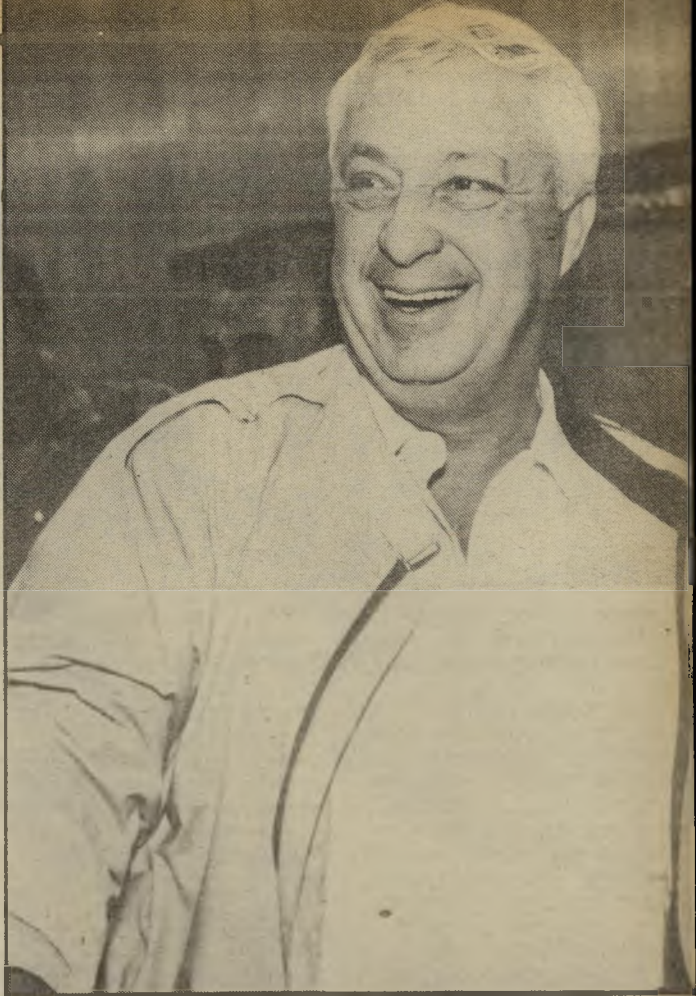
החמישי שימשה להם כרו נוח להתחלה. שרהתיקשורת, מרדכי (מוטקה) ציפורי, היה באותו יום מעבר לים, אך אחיו ישראל בןאמיתי, אלוףמישנה במילואים ומנכ"ל אוניברסיטת הנגב חילק כרוזה שבה הוא ביקש שיתמכו בו. גם הוא בוודאי יודע שאחיו לא ייבחר במרכז לכנסת הבאה. אחרת מדוע התבייש להזכיר שהוא אחיו. מנכ"ל משרד הבינוייהשכונות, אשר וינר, מצא, סוף כל סוף, סיבה לדבר פניםאלפנים עם חברי המרכז. כן, גם הוא רץ לכנסת, והפעם כל קול חשוב. חנן אברמסון, לשעבר יועץ של לוי,

אנחנו קורעים להם הערב את האשכים." הצד השני עבר בעצלותמה. מחנה שמיר שהביא לניצחון הגדול בחודש ספטמבר נגד לוי, היה רדום. רוני מילוא נעלם בשעה דיימוקדמת. מיכאל רקל כבר שוחח על הבחירות הבאות במרכז להרכבת רשימת חרות לכנסת. לוי אומנם הודיע שהוא ואנשיו יתמכו בשמיר, אך הוא עזב את האולם מייד אחרי שהצביע, ושכ רק סמוך למועד פירסום התוצאות. אנשיו, שאינם חסידי שמיר, לא עשו לו נפשות, אלא לעצמם. מיכה רייסר ראג לכנסת הבאה. מיכאל קליינר ביקש

תומכים, אנשי שלומציון שהצטרפו עם שרון למרכז מייד אחרי בחירות 1977, וכמה עשרות תומכים אנשי חרות, שאליהם לא היה צורך להתקשר. שרון העדיף לשכנע דווקא את אנשי לוי. מגמה זו גברה אחרי שלוי הודיע שהוא לא יתמודד.

קורעים את האשכים

חרי שנורעו תוצאות ההצבעה, אמר קלצ'ינסקי: "אילו ידענו שכך יהיה, היינו מרברים עם כולם."

חיך מסיים אריאל שרון מורץ בצחוק מהדהד עוד לפני שנודעו התוצאות. שרון, לבוש במעילרוח בהיר, צחק כאשר סופרה לו בדיחה. אחריכך חיך חיוכים מסויימים מאוד.

פלוות בא שרון לכל סניף של חרות שהזמין אותו. הוא בא לראשי סניפים הביתה, הוא התחנף למצביעים שלו, כפי שרק אריק יודע לעשות זאת. כל כיקור של שרון הפך הצגה ממש. כשהוא מלווה בלילי ובארבעה "גורילות" הוא העניק לכל כיקור מימר ממלכתי. שרון זינב במחנה של דויד לוי וחזר אחרי אנשיהשכונות ועירותהפיתוח. הוא היה השר היחיד שכשנה האחרונה "ליטף" את האגו של חבריהסניפים כשבא אליהם. כאשר התברר שהבחירות יתקיימו לא בשנה הבאה, אלא בקרוב מאוד, נכנס שרון, כבודדור, לעבודה

(המשך מעמוד 11) שאיש ציבור חייב לעשות: הוא פנה ישירות לחברי המרכז. אחריכך הגיע כץ. עסקן סטודנטים משופשף. בתחילה הוא ניסה לתווך בין השר ובין תנועת צליל, שרצתה להעמיד בראשה את הרמטכ"ל הפורש, רפאל (רפול) איתן. המשאומתן על הקמת צוות ימני חדש, מחוץ לליכוד עלה על שירטון וכץ, המושבניק מכפראחים, הדומה מאוד בדרך חשיבתו לבעל החוזה הדרומית. נשאר עם שרון. אז הם התחילו לעבוד בשיטתיות. במהלך מסע הבחירות המוניצי

מבטי ליגלוג המלונאי חיים שיף וח'כ רוני מילוא מחייכים המנסה לשכנע פעיל נוסף. שיצביע בעד שרון. אחריכך היה זה הוא שצחק.